

Dansk Europamission

Nr. 5 · Juli - August 2007
39. årgang

Hjælp til forfulgte - Evangeliet til alle...

Tak!
I har reddet
vores liv!

Flere kristne
piger i Pakistan
længes efter
vores hjælp

Dansk Europamission
Postboks 60, 2880 Bagsværd
Tlf. 4444 1313 · Fax 4444 1300
E-mail: daneu@daneu.dk
Hjemmeside: www.daneu.dk

Gavegiro-konto 808 2200
Bankkonto 3140-0008082200
Danske Bank

Dansk Europamission er en fælleskirkelig organisation med medarbejdere fra og partnerskabsprojekter i evangelisk-lutherske, romersk-katolske og ortodokse kirker samt forskellige frikirker, deriblandt baptist- og pinsekirker.

Formand for bestyrelsen:
Pastor Bent Honoré

Formand for repræsentantskabet:
Sognepræst Henning Astrup

Generalsekretær:
Pastor Henrik Ertner Rasmussen

Ansv. redaktør: Henrik Ertner Rasmussen
Redaktør: Henrik Due Jensen
Forsidefoto: Henrik Ertner Rasmussen
Layout: Lilian Jørgensen
www.himmelblaa.dk
Tryk: AKA-Print A/S
ISSN nr.: 0903 3548
Oplag: 9.700

"Dansk Europamission" tilsendes gratis

Vore rejsesekretærer kommer gerne forbi.
Kontakt venligst:

Henrik Due Jensen, Vallensbæk
Tlf.: 4444 1313. Fax: 4444 1300
E-mail: hdj@daneu.dk

Nete Ertner Rasmussen, Bagsværd
Tlf.: 4444 2040. Fax: 4444 1300
E-mail: ertner@mailme.dk

Henrik Ertner Rasmussen, Bagsværd
Tlf.: 4444 1313 (kontor), 4444 2040 (priv.)
Fax: 4444 1300
E-mail: her@daneu.dk

Poul Thomsen, Gatten, pr. Farsø
Tlf.: 9866 3035. Fax: 9866 3536
E-mail: saronsslette@mail.dk

Benjamin Bach, Gladsaxe
Tlf.: 4444 1313. Fax: 4444 1300
E-mail: benjamin@daneu.dk

AF GENERALSEKRETÆR,
PASTOR HENRIK ERTNER RASMUSSEN

Meditation

"Forfulgt bliver alle, som vil leve et gudfrygtigt liv i Kristus Jesus" (2. Timoteusbrev kap. 3, v. 12). Apostelen Paulus anbringer dette meget generelle udsagn i en sammenhæng, hvor han har nævnt de forfølgelser, han selv blev udsat for. Men endnu vigtigere: Han accepterer situationen og tror fuldt og fast på, at den er en del af Guds plan, ifølge hvilken ondskaben, der står bag forfølgelsen, vil ende med at ødelægge sig selv: *"Men onde mennesker og bedragere vil komme længere og længere ud i det onde, føre andre vild og selv fare vild"*.

Endvidere bruger han denne tros sandhed til at opfordre til at holde fast ved troen og ikke gå på kompromis: *"Men du, bliv ved det, du har lært og er blevet overbevist om! Du kender dem, du har lært det af, og fra barnsben kender du De hellige Skrifter, der kan give dig visdom til frelse ved troen på Kristus Jesus."*

Ethvert skrift er indblæst af Gud og nyttigt til undervisning, til bevis, til vejledning og til opdragelse i retfærdighed, så at det menneske, som hører Gud til, kan blive fuldvokset, udrustet til al god gerning."

Svaret på forfølgelse er altså ikke at bøje af og måske give efter på nogle punkter, men at lade sig befæste yderligere gennem Bibelens ord og det fællesskab, som, inspireret af Helligånden, gennem generationerne har båret budskabet om Kristus videre.

Men hvad kan dette bibelord sige os i den almindelige danske virkelighed af i dag? – Hvad, om vi faktisk ikke synes, at vi oplever forfølgelse? Det spørgsmål kan besvares på to måder: 1) Enten er vi ikke salt nok i samfundets sår, til at det svier nok og resulterer i, at vi bliver udsat for kritik, mobning og måske det, der er værre; eller 2) Jeg ved, at

NYHED FRA INDONESIAEN:

Ved redaktionens afslutning har vi modtaget en meget positiv meddelelse om frigivelse af de tre kristne søndagsskolelærere, Rebeka, Ratna og Eti. De har igennem de sidste 28 måneder været fængslet, fordi de har undervist muslimer om kristendommen. De er indtil videre prøveløsladt og skal indimellem melde sig hos myndighederne. Rebeka, Ratna og Eti planlægger at fortsætte deres søndagsskolearbejde, men har lige nu brug for at være sammen med deres familier. Dansk Europamission takker enhver, der har bedt for eller skrevet til disse tre modige kvinder under deres fængselsophold.

PS: Jeff Hammond fortæller, at 100 mennesker er kommet til tro i fængslet under søndagsskolelærernes fængselsophold.

Indhold

der er bevidste kristne, også i Danmark, som udsættes for i hvert fald de første par stadier, som blev beskrevet i sidste nummer af dette blad, i udviklingen af forfølgelse. Disinformation, sladder og bagtalelse er bestemt noget, som kristne i Danmark må trækkes med, og efterhånden som samfundets tvangs-sækularisering på den ene side og islamisering på visse områder skrider frem, må vi forvente mere i de kommende år.

Svaret på udviklingen er ikke først og fremmest at råbe højt og jamre over forfølgelsen, men at søge Guds ord, som først og fremmest er Jesus Kristus, bevidnet troværdigt og fuld modtagelse værd i Bibelen. Det giver håb og trøst i en usikker verden. Her er det forudsagt, hvad der venter hinsides alle de kvaler, lidelser og forfølgelser, vi måtte komme ud for: "Sabbatshvilen," hvor alt hviler i salig lovprisning af Gud Fader, Søn og Helligånd.

Af Henrik Ertner Rasmussen

Meditation

Af Henrik Ertner Rasmussen ... side 2

Mirakler i kølvandet på forfølgelser i Poso

Af Jeff & Annette Hammond, Dansk Europamissions samarbejdspartnere fra "Bless Indonesia Today" ... side 4

Evangelisering gennem uddannelse

Tæt parløb mellem kirke og skole ... side 6

Evangeliet og mad til Ukraines fattigste

Beretning af Poul Thomsen... side 8

Tak! I har reddet vores liv!

Pakistanske piger har fået nyt livsmod gennem kirkens sykurser efter at have været udsat for dybt krænkende og fornedrende behandling ... side 10

Vidnesbyrd fra det tyrkiske tv-projekt

Dansk Europamission støtter kristent tv til Tyrkiet. Projektet bringer håb til mennesker, og disse mennesker skriver tilbage om, hvad der sker inde i dem, når de ser programmerne ... side 12

Fordrevne kristne får nyt hjem

Fisker-, landmands- og håndværkerfamilier fra Lata-lata genetablerer sig med hjælp fra Dansk Europamission ... side 13

Selv det mindste, du giver os, vil styrke kirken meget, for vi har ingenting, sagde biskop Alapayo

Af missionssekretær Benjamin Bach ... side 14

Et land med mange menneskeliv på samvittigheden

300.000 katolikker forsvandt i Nordkorea i perioden 1949 til 1952 ... side 16

Hjælp til forfulgte og fattige piger i Pakistan

Det er altid en glæde at kunne fortælle Dem, hvordan det går fremad med vore syskoler i Pakistan. 35 syskoler er nu oprettet, og vi får stadig brug for at oprette flere, for der er i tusindvis af piger fra den kristne minoritet, der ikke har en chance for at få en værdig fremtid, hvis ikke vi fortsætter med at føle med dem og deres ofte håbløse situation. Sammen med Dem har vi formået at række ud til næsten tusind piger. Pigerne er meget taknemmelige for den gave, de har fået igennem Dansk Europamissions givere.

På forsidebilledet ses en ung pige i fuld gang med at sy. Hvor ville de have været, hvis ikke de havde fået denne mulighed? Vi kender mange uhyggelige eksempler på, at pigerne udnyttes groft, når de ikke har lært noget håndværk.

Vi vil derfor opfordre Dem til fortsat at hjælpe flere piger med at komme på syskole, så de kan få en værdig fremtid.

Tak, om De vil sende støtte til de forfulgte piger i Pakistan.

De bedste hilsener
Henrik Due Jensen
Projektchef

MIRAKLER I KØLVANDET

Da Annette (red. Jeffs hustru) og jeg i 1974 tog til Indonesien, blev vi sendt til et fjerntliggende område i Det centrale Sulawesi ved navn Poso. Vi indledte et pionerarbejde, et bibelskoleprojekt, som vi i 1976 flyttede til Lake Posos kystområder i Tentana. Bibelskoleprojektet kører stadig, og mere end 3000 er dimitteret fra skolen og er nu pastorer i kirker og har plantet kirker i over 1000 landsbyer over hele Indonesien.

Forfølgelsens begyndelse i 1998

Ved juletid i 1998 udbrød der bølger af forfølgelse imod de kristne. Mange af vore venner og endog nogle af vore ansatte blev dræbt. Vores tidligere kirke og hjem brændte ned til grunden. Over 14.000 boliger, forretninger og kirkebygninger blev ødelagt. Kristne ledere blev myrdet, kristne skolepiger blev brutalt halshugget, og det kristne samfund har måttet leve under et terrorregime, indtil nogle mærkelige begivenheder begyndte at finde sted i den lillebitte fjerntliggende landsby Meko (udtales Mekko) ved Lake Posos kyst i Poso-

distriktet i Det centrale Sulawesi.

En 8-årig pige beder for de syge

Den 6. januar 2007 fik en 8-årig pige besøg af Herren og begyndte at bede for de syge, allerførst for sin egen mor. I midten af februar begyndte skarer af mennesker at strømme til Meko fra alle hjørner af Sulawesi. Hinduer, buddhister, muslimer, kristne...i tusindvis søgte helbredelse, og de medbragte deres syge. Når man står der blandt de syge, de svage, de lamme, de blinde, de gamle, de døende, har man det som Jesus, som så ud over folkeskarerne og ynkedes over dem. Skarerne, som samles i Meko, er desperate. De har desperat brug for kærlighed og medfølelse.

Hver dag synger de og priser Herren i timevis. De synger sange som *Jesus never changes (Jesus er altid den samme)*, *Into my heart (Ind i mit hjerte)*, *All over the world God's Spirit is moving (Over hele vor jord, Guds Ånd åbenbares)*, *Oh Jerusalem how beautiful thou art (Jerusalem, du er så skøn)*... De synger dem om og om

igen...i timevis. Mens de synger, bliver mennesker pludselig helbredt. De blinde ser, de lamme går...

Hver dag bliver mennesker helbredt, men den største forsamling finder sted torsdag aften, hvor folk beder og synger hele natten, og ved midnatstid har de en særlig bøn for de syge. Her ved 20.000 mennesker er kommet, muslimer, buddhister, hinduer og kristne. Budskabet, som forkyndes af denne 8-årige pige og hendes mor, er altid det samme. Lev et helligt, retfærdigt liv (Efeserbrevet, kap. 5, v. 1-21), bed Fadervor (Mattæusevangeliet, kap. 6, v. 9-13), modtag helbredelse gennem Jesus (Johannesevangeliet, kap. 5).

En lam bliver helbredt

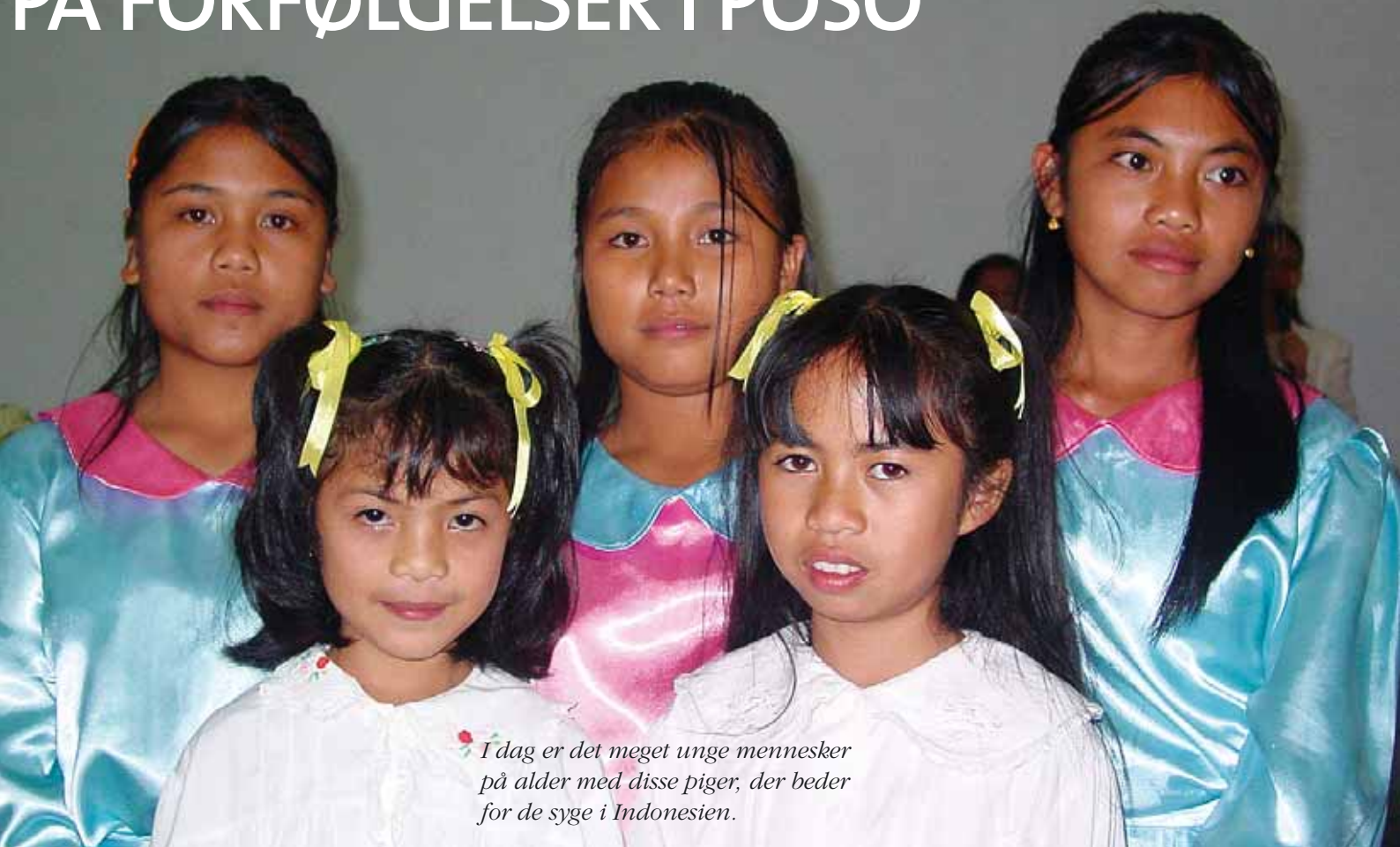
Arbejdsteams fra både "the National Prayer Network", "the Christian Mens' Network" og vores egen organisation "Bless Indonesia Today" har gået fra telt til telt og ydet hjælp, de har bedt for de syge og har delt budskabet om Kristus og har set mirakler ske. Annette tog ud med et team og blev begejstret over at se, hvad der sker. Da Annette ankom, hørte hun om mirakler, som havde fundet sted samme eftermiddag. Kl. 15 blev en lam mandlig buddhist fra Makassar i Det sydlige Sulawesi helbredt. Kl. ca. 16.30 stod en lam muslimsk mand, en haji (en, som har gennemført en pilgrimsrejse til Mekka), pludselig ud af sin kørestol inde i et af teltene og begyndte at springe rundt. Han sprang op på et bord. Han bad om at måtte lede sangen under teltmødet og sang en meget almindelig sang, som anvendes i karismatiske helbredelsesgudstjenester: "God is all powerful to do all things. He is omnipotent. He created the worlds. My God is all powerful".

Vi hørte også, at en dame fra Det sydlige Sulawesi, som var lam fra

Her ses et af ofrene fra den vold, der har hærget Poso. Denne unge mand blev skudt i maven, alt imens han var ved at børste sine tænder.

PÅ FORFØLGELSER I POSO

I dag er det meget unge mennesker på alder med disse piger, der beder for de syge i Indonesien.

fødslen og havde deformede ben, efter 32 år rejste sig og begyndte at gå og springe; en 28-årig mand, som var blind fra fødslen, blev helbredt; en 17-årig retarderet dreng er nu hjemme hos sin far, hvor han hjælper ham på et apotek i Palu. Der er i stakkevis af efterladte kørestole som vidnesbyrd om de mange helbredte. En døende mand, en slægtning til en af Jeffs venner, blev kørt dertil i en ambulance på en 18 timer lang tur fra Manado og blev øjeblikkeligt helbredt.

Opfordring til at leve et rent liv

Der prædikes et stærkt budskab om hellighed, og mennesker tør ikke ryge, drikke alkohol eller stjæle. Nogle præster er blevet bedt om at gå hjem og angre, og andre skal efter sigende være bange for at tage dertil af angst for at få deres synder udstillet. En præst fik at vide af den 8-årige pige: "Du går klædt som en pastor, men du har ikke en pastors hjerte!"

Alle, som kommer til Meko, vil vende tilbage med viden om fire ting: De vil vide, at Jesus helbreder og har magt; de vil vide, at de skal angre og leve et retfærdigt liv; de vil kende teksten til nogle grundlæggende kristne sange; og de vil kunne den grundlæggende bøn, som Jesus underviste i.

Der sker mærkelige ting. Der er kritiske bemærkninger og modstand fra forskellige sider. Var det ikke det samme under Jesu tjenestegerning? Tingene sker ikke i en kirkebygning; der er ingen komitéer, penge midler, reklamer, kendte prædikanter, hoteller eller nogen form for moderne bekvemmeligheder. Vejene er ujævne, mudrede, snoede; folk bor i telte på den mudrede jord; toiletterne stinker, men noget forbløffende sker. Forsoning, helbredelser, mennesker bliver frelst, liv forvandles, og evangeliet prædikes.

Moko holder møde for 40.000 mennesker

Nu er to børn mere begyndt. Moko, en 8-årig presbyteriansk dreng, er blevet berørt af Herren og prædiker evangeliet med stor kraft. Han blev i sidste uge inviteret af borgmesteren i Toraja til at komme og holde vækkelsesmøder for 40.000 tilhørere. Endnu en lille pige, Maria på 11 år, fra Pinsekirken, er begyndt at prædike et budskab om national anger og anger i kirkerne. Alt dette sker i et område, som er udsat for en massiv forfølgelse, som begyndte i julen 1998 og fortsatte gennem hele sidste år. Nu ser det ud, som om de mange bønner, som er opsendt for dette område fra hele verden, bærer frugt. I titusindvis er blevet frelst. Tak til alle, som har bedt for Poso! Gud er begyndt at vende udviklingen. Mennesker samles igen i Poso, ikke længere for at dræbe og brænde og ødelægge, men for at modtage Vor Herre Jesu Kristi helbredende, frelsende kraft!

Evangelisering gennem uddannelse

Tæt parløb mellem kirke og skole i vort arbejde i Indien fører til evangelisering af mange unåede grupper

”Og disse tegn skal følge dem, der tror: I mit navn skal de uddrive dæmoner, de skal tale med nye tunger, og de skal tage på slanger med deres hænder, og drikker de dødbringende gift, skal det ikke skade dem; de skal lægge hænderne på syge, så de bliver raske.” Sådan står der i Markusevangeliet, kap. 16, v. 17. En del af disse tegn følger i hvert fald med forkyndelsen af evangeliet i de nye, uafhængige evangeliske kirker i Indien, ikke mindst i det arbejde, som Dansk Europamission støtter. For nylig blev en spedalsk helbredt efter forbøn.

Jeg er netop hjemvendt fra et besøg på New Life Centre i Calcutta. Det omfatter bl.a. en bibelskole og et medicenter tilhørende CDF, dvs. Christ's Disciples' Fellowship (”Kristi disciples Fællesskab”), som også driver menighedsarbejde i trossamfundet Church of God (”Guds Kirke”). Det blev startet for over 30 år siden af Elly og Arabinda Dey med hjælp fra hovedsageligt Norge og Danmark.

I maj måned var jeg inviteret derud for at indvie Church of God's kirkebygning nr. 23 og 24 i distriktet

Medinipur i delstaten Vestbengalen. Disse kirker ligger langt ude på landet, nogle af dem tæt på grænsen til delstaten Orissa. Før CDFs evangelister kom derud, havde der ikke været nogen, som havde forkyndt evangeliet på egnen, i hvert fald ikke med dannelsen af menigheder til følge. Efter at Gud havde grebet ind i nogle menneskers liv, bl.a. med medicinsk uforklarlige helbedelser og opvækkelsen af et dødfødt barn, efter at lægen havde forsøgt oplivning i en halv time efter fødslen, overgav folk i landsbyerne sig, idet de indså, at Jesus virkelig er

Denne santal-pige bød Henrik Ertner Rasmussen velkommen med den traditionelle blomsterkrans ved indvielsen af kirken i landsbyen Chakismailpur – den første kristne kirke i området.

I maj i år sendte CDF for første gang en serie tv-udsendelser over en lokal tv-kanal, og Arabinda Dey er fuldt bevidst om, at kristne bør satse langt mere på mediarbejdet. Muslimer og hinduer er allerede langt foran med dette, så der er behov for en storstilet indsats for at nå også Indiens befolkning med dens mange forskellige modersmål med kristne kvalitetsprodukter på tv, radio og internet, samtidig med at man fortsætter med at udgive bøger, som CDF har gjort i mange år.

Gaver til CDFs arbejde mærkes: CDF

HERREN og ikke bare en religiøs lærer blandt mange. Mange blev døbt, og menigheder blev dannet. Nu har de fleste af dem deres egen kirkebygning. For blot nogle få år siden blev evangelisterne og de få kristne truet og somme tider tævet af uvidende fanatiske hinduer.

Meget af arbejdet skrider frem ved, at CDF tilbyder at oprette en skole i et område, hvor der mangler skoler. På skolerne får alle, uanset tro, undervisning i bibelhistorie, og der bliver bedt og sunget kristne sange. Til alle skolerne er der knyttet en evangelist eller en pastor, og om søndagen fungerer skolens største rum som kirkesal dér, hvor der ikke er en egentlig kirkebygning. Børnene starter som regel, når de er fire år gamle, og CDF tilbyder de fire første års skolegang. Ofte er de så langt fremme i forhold til de offentlige skoler, at de springer femte

klasse over og går direkte videre til sjette! Selv om forældrene til at begynde med ikke var begejstrede over, at deres børn skulle gå i en kristen skole, taler resultaterne for sig selv. Der står respekt om dette skolearbejde, og både hinduer og muslimer i området kommer til tro på Jesus.

Skolebørnene fra Herobhanga havde sommerferie, men de var så nysgerrige, da Prasanta Dey (den ældre mand bagest) og jeg ankom, så de måtte ind på skolens område og kigge.

Evangeliet og mad til Ukraines fattigste

Det var fredag den 27. april. Min kone Elsie kørte mig til lufthavnen i Billund, hvorfra jeg via München fløj til Ukraine. Og hermed var en 18 dages tur begyndt. Allerede om lørdagen talte jeg på et møde i Tanjas suppekøkken i Kiev. Her var samlet ca. 50 alkoholikere, narkomaner, prostituerede, men også mennesker, der bare var fattige. Sammen havde vi en meget dejlig eftermiddag og bad for forskellige behov.

Tanjas suppekøkken

Jeg husker tydeligt den første gang, jeg kom til Tanjas suppekøkken. Jeg kom til en jerndør, der lukkede helt tæt, direkte på muren. Der var intet håndtag og intet nøglehul. Derfor havde jeg ikke en chance for at åbne døren, og jeg tænkte: Her inviterer de mig, og så kan jeg ikke komme ind, og jeg tænkte: Skal jeg tage tilløb og brase ind i døren i håb om, at den så ville gå op? - men nej, jeg indså, at den var alt for stærk, og at det ville blive min skulder, det ville gå ud over.

Jeg begyndte så at banke på døren, og straks kom der en fra den anden side og åbnede døren og bød mig velkommen.

En dør uden håndtag

Efter at jeg er begyndt at forkynde evangeliet, har jeg mange gange brugt døren uden det udvendige håndtag som et billede på vores hjertes dør. Vi kan mærke, at Jesus banker på vores hjertes dør, men Han kan ikke lukke op, for der er intet udvendigt håndtag, og hvis vi vil, at Jesus skal komme ind, må vi selv lukke op.

I efteråret 2006, da jeg besøgte børnehjemmet i Izmail, husker jeg tydeligt, at Gud lagde en særlig nød på mit hjerte for disse teenagere. Det var en smerte for mig at vide, at næste gang, jeg så dem, ville nogen af dem være smittet med herpes, gonorré, andre have aids, og nogle ville allerede have fået foretaget abort, og andre igen ville være gravide.

På så stort et børnehjem er der kun meget lidt tid for de ansatte til at tale fortroligt og til at vejlede den enkelte til at beskytte sig selv mod disse farer.

Udflugt og undervisning

Det var en nød på mit hjerte, og jeg sagde til Gud: "Hvad kan

jeg gøre?" Lige efter jul var der en dame, der gav mig 1.000 amerikanske dollar til at hjælpe disse teenagere. Jeg kontaktede kirken i Izmail og bad dem starte en undervisning for disse teenagere om, hvordan de kunne beskytte sig selv og om, at den kærlighed og omsorg, som de måtte mangle, ikke findes i sex, men kun hos Jesus.

Da jeg var der nu, var vi på skovtur med ca. 50 teenagere. Der var arrangeret forskellige lege og konkurrencer. Efter vi havde spist vores mad i det grønne, skulle jeg tale for dem. Jeg talte meget om Guds kærlighed, om hvordan Jesus

En af de mange enker fra mineulykker, som Poul har hjulpet med mad og budskabet om Guds kærlighed.

Teenagere fra børnehjemmet i Izmail i Ukraine.

ville hjælpe dem til at beskytte sig selv, og om hvor vigtigt det er ikke at dele sin krop med andre end den, man skal giftes med.

Derefter spurgte jeg, om der var nogen, der ønskede, at jeg skulle bede for dem. Over 30 teenagere ønskede forbøn. De åbnede deres hjerte for mig, så jeg næsten ikke kunne klare det.

”Vil du godt bede for mig, at nogen vil adoptere mig? Vil du bede om, at Jesus vil hjælpe mig med at beskytte mig selv, indtil jeg finder den rette partner? Vil du bede for mig, at jeg må få et godt liv og ikke et liv som min mor, som altid er fuld og har fremmede mænd boende?”

De bad om meget andet. Det var en eftermiddag sammen med teenagerne, som jeg aldrig vil glemme. Hermed en stor tak til damen, som gav de 1.000 dollar. Nogle af dem blev brugt til denne skovtur.

Kulmineenker

Tirsdag den 8. maj gik turen fra Izmail via Odessa til byen Donetsk i det østlige Ukraine. Det er Ukraines kulminedistrikt med ca.

1.000 kulminer, og det er her i dette område, jeg har haft mange møder

Enkesamling i Alchevsk i Ukraine.

med enker efter dræbte kulminearbejdere, som har dannet en forening.

Lederen af foreningen, Ludmila Ivanovna, som selv er enke, har været med på flere enkesamlinger, som vi altid holder i en evangelisk kirke så tæt som muligt på den kulmine, hvor katastrofen skete.

Denne gang havde vi enkesamlinger i Donetsk og Alchevsk. Den lokale kirke havde arrangeret en god middag og senere et flot kaffebord. Efter at jeg havde budt dem velkommen, fortalte jeg lidt om baggrunden for mødet, om hvem der har sendt mig, samt om hvorfor jeg er blevet sendt.

Ved sådanne møder fortæller jeg først lidt om min opvækst i et meget fattigt hjem, hvor vi var 13 søskende. Jeg fortæller, at min far var invalid, fra jeg var 8 år gammel, at vi efter anden verdenskrig var meget, meget fattige, og at vi var afhængige af, at slægtninge i USA sendte brugt tøj og sko m.m. hjem til os. Så forstår de, at vi er i samme båd, og vi er med ét på bølgelængde. Derefter fortæller jeg dem om, hvordan jeg blev frelst og om, hvordan Jesus senere kaldte mig til at tjene ham, og jeg siger: ”Det er Jesus, der har sendt mig for at fortælle, at Han elsker jer.”

Tusind tak til enhver, som har givet tøj, sko, legetøj og naturalier m.m. Tak til enhver, der har sorteret, repareret og læsset de mange tons nødhjælp, tak til enhver, der har givet penge til transport m.m. Tak til enhver, der igennem forbøn har bannet vej for Missionens arbejde. Uden jeres indsats var en sådan missionsrejse umulig.

Jeg ønsker Guds rige velsignelse over enhver.

*Kærlig hilsen
Poul*

Sypiger er samlet, og deres lærer gør klar til at give dem et ord med på vejen.

TAK! I HAR REDDET VORES LIV!

Pakistanske piger har fået nyt livsmod gennem kirkens sykurser efter at have været udsat for dybt krænkende og fornedrende behandling

AF HENRIK ERTNER RASMUSSEN

Gang på gang hørte jeg på de mange sycentre, jeg besøgte i Pakistan for nylig, ordene: "Vi er dybt taknemmelige for Dansk Europamissions hjælp og for, at I har reddet vores liv."

Umiddelbart tænkte jeg: "Er det ikke den sædvanlige måde at tale i overdrevne vendinger på?" – indtil det gik op for mig, at de mente det helt bogstaveligt. Mange af disse piger havde alvorligt overvejet at tage deres eget liv efter at have været udsat for gruppevoldtægt eller anden dybt fornedrende behandling af mænd, der mener, at de har ret til at behandle fattige kvinder som slaver, blot fordi de pr. tradition tilhører de laveste kaster og/eller ikke tilhører "de renes" religion, dvs. de tilhører det generelt fat-

tige kristne mindretal. Ofte betegnes de med det engelske ord "sweepers" – dvs. "fejere" – fordi det er dem, der fejer gader, gårdspladser og gulve.

Næsten 1.000 piger hjulpet

På min tur rundt til de sycentre, som Dansk Europamission sammen med pastor Tahir Saleem har grundlagt i provinserne Sindh og Punjab, skulle jeg som æresgæst indvie sycenter nr. 35. I alt er mellem 900 og 1.000 unge piger i gang med eller færdige med et sykursus på disse centre, og de resultater, jeg har set, er gennemgående gode, ja, i visse tilfælde fremragende. Nogle af pigerne er, naturligt nok, mere talentfulde end andre, men fælles for dem er, at de kan

fremstille tøj, som der er god efterspørgsel efter.

Variation i uddannelsesstilbudene

På et af sycentrene, i forstaden Yuhannabad i udkanten af Lahore, har de en lærer, som synes, at pigerne også bør lære andet husflidsarbejde end syning og broderi, så de laver også nipsgenstande, mest af papir og plastic. Disse ting falder måske ikke lige i enhver danskers smag, men pakistanere har smag for stærke, klare farver. Også i fattige hjem vil man gerne have lidt af den slags for at live op på nogle ellers ret trøstesløse omgivelser. Andre former for kvindelige sysler, som der kan tjenes penge på, er en mulighed for variation i det

udbud af muligheder, vi gerne vil give disse udsatte piger, så de ikke kommer til være alt for mange, som konkurrerer imod hinanden på kun ét fagområde.

Fra "livegenskab" til selvstændig erhvervsdrivende

At uddannelsen i sycentrene virkelig nytter noget, fik jeg syn for ved mit besøg. For det første mødte jeg unge kvinder, som var blevet færdige, og som nu havde arbejde. En af dem var kommet ud af en fornedrende situation som arbejder på et teglværk, hvor hun var i en situation, der nærmest kan betegnes som livegenskab. For at have arbejde var hun nødt til at bo på teglværket i en ussel bolig stillet til rådighed af ejeren. Hun var nødt til at betale husleje af sin løn, og som regel var der så næsten intet tilbage at leve for. Hvis der kom regnvej, var de teglsten, som hun og hendes kolleger havde lagt til tørring, ødelagt, og dem fik de ingen penge for. De havde heller ikke penge til at betale for plastic til at beskytte de tørrende teglsten mod regn. Nu tjente hun nok til, at hun havde kunnet leje et pænt hus i byen, hvor hun kunne have sin systue og have sine yngre søskende boende. De var foreldreløse, men hun kunne nu som storesøster sørge for, at de yngre søskende fik mad hver dag, og hun havde også penge til at sende dem i skole. Lige som de andre piger, der var begyndt at arbejde efter at have taget syuddannelsen, havde hun også betalt for den symaskine, hun fik udleveret, da hun startede på sykurset.

Sycentrene er også discipelskoler!

En af de ting, der gjorde størst indtryk på mig, var at se, at sykurset ikke bare drejede sig om at lære at sy. Mange af pigerne, som kom ind, var analfabeter, men efter at have gået på kurset i nogle måneder havde de lært at læse og skrive, og de kunne i hvert fald regne så godt, at de kunne undgå at blive snydt, når de skulle afsætte deres produkter. Men vigtigst af alt: De lærte at bede, lovsynge Gud og læse i Bibelen. Mange af dem havde ingen erfaring

med dette, før de startede kurset, og nu gør de det af hjertens lyst. Det er bare til at råbe et stort "Halleluja!" over.

Hjælp os med at hjælpe de næste 1.000 piger!

Derfor opfordrer vi til fortsat støtte af sycentrene, som vi måske skal kalde husflidscentre i fremtiden. Vi har snart rundet de 1.000, men der er langt flere unge piger i samme situation, udsat for overgreb og dyb nedværdigelse. Kurserne har ikke alene betydning for de unge piger, der bliver reddet fra en sådan dybt nedværdigende situation, muligvis med selvmord som resultat. Redningen består ikke bare i en forbedret økonomi, men i opbygning af deres selvværd, og, som det største: De lærer Jesus at kende, og de bliver i stand til at dele evangeliet med andre. Sykurserne har med andre ord evighedsbetydning.

Denne lille pige vil gerne gøre storesøster kunsten efter.

Fra et sycenter i Karachi. Disse sycentre er et sandt mirakel for den enkelte pige.

VIDNESBYRD FRA DET TYRKISKE TV-PROJEKT

*Dansk Europamission støtter kristent tv til Tyrkiet.
Projektet bringer håb til mennesker, og disse mennesker skriver tilbage om,
hvad der sker inde i dem, når de ser programmerne*

Kære alle

Vi har nu været i æteren i otte uger. Den første måned var en slags prøveperiode. Men nu kører det temmelig godt. Selvfølgelig mangler vi mange ting endnu. ECTV er ikke nogen rig kanal, så vi er nødt til at bygge langsomt op. Alligevel har vi fået en respons, der langt har overgået, hvad vi havde forestillet os.

Indtil i dag (10. maj) har vi modtaget:

- over 200 kontakter via e-mail
- over 5.000 besøgende på vores hjemmeside
- vi har udsendt 45 bibler (og fået en meget interessant reaktion på det)
- vi har fået kontakt med kristne i byer og landsbyer, hvor ingen anede, at der var kristne
- adskillige mennesker har bedt "synderens bøn".

I Istanbul har vi en fuldtidsmedarbejder, som følger op på henvendelserne, og adskillige frivillige. Derudover har Kamil arbejdet med opfølgende arbejde. Til trods for det har vi haft nogle problemer med at håndtere alle de henvendelser, vi har modtaget. Så i den sidste uges tid har vi fået hjælp af en organisation i Istanbul med lang erfaring i opfølgende arbejde. De har adskillige mennesker ansat på fuld tid.

Når vi begynder at sende kirkeplantningsprogrammet "Me and My Home", har vi en gruppe erfarne kirkeplantere, som vil tage sig af opfølgningen på disse udsendelser.

Lad mig give jer nogle korte klip fra de e-mails, som vi modtager:

- Jeg vil meget gerne have nogen at tale med om den kristne tro. Men jeg

har ikke kunnet finde nogen. Kan I hjælpe mig med en kontakt? Jeg er ikke kristen.

- Min hustru og jeg ser jeres udsendelser, og vi kan vældig godt lide dem. Jeg er muslim, og min hustru er alevi (en afvigende muslimsk sekt, red.). Religiøse spørgsmål er vigtige for os. Vi ønsker virkelig at studere jeres religion omhyggeligt og lære så meget som muligt. Hvordan kan vi finde en repræsentant for jer? Har I en repræsentant i Bursa?

- Jeres kanal er en stor begivenhed for Tyrkiet. Jeg har været kristen i 15 år, men er ikke døbt. Kan I hjælpe mig?

- En pastor skrev og fortalte, at vores kanal, og især Joyce Meyers undervisning, har ændret hans liv fuldstændigt.

50 % af de programmer, vi sendte i starten, blev produceret af nationale pastorer. De øvrige 50 % blev efter-synkroniseret til tyrkisk. De nye serier, vi netop har produceret, blev alle produceret med tyrkere.

Vi er også i færd med forberedelser til udsendelser på azeri, et sprog som ligger tæt op ad tyrkisk. Disse programmer vil sandsynligvis blive produceret i Aserbajdsjan med nationale pastorer.

Til slut vil vi bede jer om at hjælpe os med at bede for opfølgningsstaben. Det er vigtigt, at de er omhyggelige og selvfølgelig vise i deres råd.

Jeres i Ham
Tore Pansell

En seer skrev følgende:

Hvem er I mennesker? Jeg vil gerne møde jer! Tre nætter i træk har jeg set profeten Jesus i min drøm. Han fortalte mig, at Han er vejen. Den fjerde nat havde Jesus en mand med og sagde: Dette er min ven, han vil vise dig vejen. Næste dag fandt jeg tilfældigt ECTV og så en præst. Det var ham, som Jesus havde præsenteret for mig som sin ven. Jeg er chokeret. Hjælp mig venligst med at finde vejen.

Fordrevne kristne får nyt hjem

AF JEFF HAMMOND

Fisker-, landmands- og håndværkerfamilier fra Lata-lata genetablerer sig med hjælp fra Dansk Europamission

1600 mennesker blev taget til fange, tvangsomvendt til islam og holdt i fangenskab i to år, før de blev reddet. Kirkens pastor og ældste blev myrdet, og ca. 70 andre menighedsmedlemmer blev dræbt. Da de kom i sikkerhed, var den første sang, de sang: *Hvilken ven vi har i Jesus.*

Siden 2003 har vi købt jord, bearbejdet jorden og forberedt samfundet på at flytte ud af flygtningelejre til deres nye hjemstavn i Det nordlige Sulawesi. Vi blev konfronteret med mange problemer i form af bureaukrati og naturkatastrofer (oversvømmelser), før vi blev i stand til at påbegynde byggeriet. Vi kan nu fortælle jer, at 14 huse er blevet bygget, og at husbyggeriet vil fortsætte i takt med, at midlerne er til stede, indtil hele dette samfund er blevet genetableret. Vi afgav et løfte til dem, da vi reddede dem, at vi ikke ville forlade dem, før de var i deres egne hjem. De har nu fiskerbåde, så de kan hjælpe med til at forsørge samfundet. De er ved at så afgrøder. Snart vil vi bygge den kirkebygning, som også vil blive en del af et missionsstræningscenter, og andre kapacitetsopbyggende og mikroøkonomiske udviklingsprojekter er på

Kristne fiskere fra Lata-lata har fået sig en god fangst.

trapperne. For dem, som opgav alt for at følge Kristus, tror vi, at dette er en passende respons for at sikre, at de aldrig har følt sig forladt af Kristi legeme.

Vi takker Herren for jeres støtte og anmoder jer indtrængende om fort-

sat at bede om, at Kirken har styrken, salvelsen, kærligheden, medfølelsen, frimodigheden, visdommen og troen til at fortsætte færdiggørelsen af den opgave, som Han har givet os, indtil Indonesien er fuld af Herrens herlighed.

De nyopbyggede huse til fordrevne kristne.

En fiskerbåd giver mad på bordet til mange mennesker.

Selv det mindste, du giver os, vil styrke kirken meget, for vi har ingenting, sagde biskop Alapayo

AF MISSIONSSEKRETÆR
BENJAMIN BACH

Høsttid i Sudan:

For to år siden blev der etableret fred mellem de kristne i Sydsudan og muslimerne i Nordsudan – men ingen ved, hvor længe denne fred vil vare. Derfor har mange missionsorganisationer og folk med særlig kendskab og forståelse for situationen i Sydsudan udtalt, at nu er det høsttid i Sudan. Nu er tiden inde til at virke blandt de kristne i syd, for nu er grænserne åbne, og kampene er stoppet. Næsten alle frygter, at krigen vil bryde ud igen, men netop i dag kan vi hjælpe vore brødre og søstre i Sudan, for nu er tiden gunstig.

Fremtiden er uddannelse af præster

Da jeg besøgte Alapayo, biskoppen for Den anglikanske Kirke i Sydsudan, fortalte han om visionerne i menighederne. Det største ønske hos både biskoppen og de 179 præster i stiftet, hvoraf størstedelen er ordinerede lægfolk, er at uddanne præsterne, således at de kan hjælpe til med genopbygningen af landet. Krigen har sat sine spor i ødelagte huse, bombede broer og et land i stor armod. Men arrene hos de mange hundredtusinder af mennesker, som måtte flygte, eller som mistede familiemedlemmer, fordi de

blev dræbt i blodige krigshandlinger, kræver en lang helingsproces. Og det kan præstene hjælpe til med. "Hvis jeg kunne få tre ønsker opfyldt", sagde Alapayo, "ville det være uddannelse af præster, uddannelse af præster og uddannelse af præster. Vort folk har brug for åndelige vejledere. Præsteuddannelsen kan tages i et af nabolandene, eller lægpræsterne kan få en uddannelse af kortere varighed i det sydligste Sudan."

Åndelig vækst

Når man ser ud over Rumbek by i Sydsudan, er der ikke megen fremgang at spore. Men når sudanenserne først begynder at sætte ord på deres tro på Gud og visionerne om fremtiden på trods af alt det onde, som er sket, og de mange døde, fornemmer man, at dette folk er stærkt og ukueligt. Ved Helligåndens udrustning vil de bekæmpe den sociale nød og elendighed i en indædt indsats for at udbrede Jesu kærlighed i

Biskop Alapayo foran den katolske kirke, hvor en af frontstillingerne gik mellem muslimerne fra nord og de kristne i Sydsudan. Kampene her kostede mange menneskeliv, for muslimerne lå ofte på lur i de mange bygninger og skød på alt, hvad der rørte sig.

Sudan. De har så få materielle goder, men så stor åndelig rigdom. "Det mindste, I giver os", sagde Alapayo, "vil få store konsekvenser for kirkens vækst og evangeliets udbredelse, for vi har store visioner. Med hjælp udefra kan vi bygge vort Sudan op igen."

HIV/AIDS i Sudan

Denne åndelige styrkelse af kirken indbefatter også kirkens kamp mod HIV/AIDS. Alt for mange er ikke oplyst om sygdommen og om, hvordan man smittes. Da Alapayo fandt de 40 mennesker, som skulle trænes til at undervise om HIV/AIDS og de kulturelle tabu omkring seksuel livsførelse – et DANIDA pilotprojekt, hvor Dansk Europamission arbejder sammen med Den anglikanske Kirke i Sudan - gik der ikke lang tid, før en af underviserne døde af HIV/AIDS. Men nu er de resterende 36 optrænet og har fået diplom. De går nu rundt på hospitaler, fængsler, markedspladser, i kirken og i deres hjemlige miljø for at informere og forsøge at sætte en stopper for HIV/AIDS-smitten og for at forkynde Guds kærlighed.

Landets informationsminister har fået øjnene op for den gode sag og var med som æresgæst ved diplom-overrækkelsen. Desuden har Den anglikanske Kirke fået taletid i national radio om sit foretagende.

Jeg spurgte en kvinde, én af de 36 uddannede HIV/AIDS-informanter, hvad vi kunne gøre for kirken i Sudan. "I kan bede for os", sagde hun. Måtte vort forsøg på genopbygning af Sudan ske under Guds ledelse og inspiration.

OBS!

I samarbejde med Unitas Rejser vil Nete og Henrik Ertner Rasmussen være rejseledere på en rejse den 21. - 30. oktober "I den hellige Families fodspor" i Egypten. Rejsen går til Øvreegypten og retrætecentret Anafora ved de berømte ørkenklostre ca. 100 km nord for Cairo.

MØDER I JULI - AUGUST

v/ **Henrik Ertner Rasmussen**

Kirkelig Sommerlejr 14.-21. juli er aflyst pga. for få tilmeldte.
Vi beklager meget!

Søndag den 12. august kl. 14

Vigerslev Kirke, Lykkebovej 1, 2500 Valby

Arabisk gudstjeneste

v/ **Henrik Due Jensen**

Fredag den 24. august kl. 19.30 - 22.00

LM Syd, Menighedshuset, Storegade 93, 6100 Haderslev

Emne: Dansk Europamissions arbejde

Kontaktperson: Vivian Duborg Andersen, vda@ibc.dk

v/ **Benjamin Bach**

Mandag den 27. august 2007 kl. 19.00 - 22.00

Rødovre LMU

Kontaktperson: Peter Lassen. Email: peter.r.lassen@gmail.com

Emne: Forfulgte kristne

v/ **Poul Thomsen**

25-års-jubilæumscamping 7. - 14. juli

Talere: Christian Mejdahl, formand for Folketinget; H.K. Neerskov, stifter af Dansk Europamission; Bent Døssing, tidligere sognepræst; Aril Edvardsen, stifter af Troens Bevis Verdensevangelisation; Ingolf Ellssel, leder af Pinsebevægelsen i Europa; Jan Kornholt, generalsekretær, Baptistkirken i Danmark. Yderligere information fås hos Poul & Elsie Thomsen på tlf. 98 66 30 35.

Vil du hjælpe med pakning af nødhjælpsforsyninger?

Alle – erfarne som uerfarne – er hjerteligt velkomne til at deltage i sortering og pakning af nødhjælpsforsyninger i uge 34, den 20. – 22. august 2007, i Gatten, Himmerland.

Yderligere information fås hos Poul & Elsie Thomsen på tlf. 98 66 30 35.

Vi beklager, at det ikke har været muligt at arrangere møder på Færøerne, som vi havde lagt op til på side 11 i nr. 3, maj 2007.

Et land med mange menneskeliv på samvittigheden

300.000 katolikker forsvandt i Nordkorea i perioden 1949 til 1952. Det var under den nu afdøde Kim Il-Sungs regime. Det formodes, at der i dag er ca. 800 døbte katolikker tilbage i landet. I hovedstaden Pyongyang og i Hamhung afholdes der messe, men det er formentlig med overvågning fra myndighedernes side.

For nylig har Den katolske Kirke iværksat en kampagne for at få 36 katolikker, som døde som martyrer i

det kommunistiske Nordkorea, saligkåret, hvilket i givet fald vil betyde, at de er undervejs til en eventuel helgenkåring.

"Alle er døde i de nordkoreanske dødslejre under den frygtelige bølge af antikattolsk forfølgelse, der fulgte i kølvandet på, at kommunisterne kom til magten." fortalte en af forfatterne, Sabas Lee Seong-geun, til nyhedstjenesten Asia News, som har sit hovedsæde i Rom. "Vi husker på dem sammen, fordi de alle på en el-

ler anden måde er knyttet til vores ordens Tokwon kloster."

Nordkoreas regime har sendt tusinder af kristne og politiske afvigere i fangelejre. I dag er der stadig mange, der flygter fra de horrible forhold. Dansk Europamission har hjulpet mere end 700 flygtninge med tøj, mad og husly i Kina og andre steder i nabolandene.

HDJ/ENI NEWS

Henrik Due Jensen interviewer en nordkoreansk flygtning et sted i Asien.

